

AJUNTAMENT DE
LES BORGES DEL CAMP

XV Premi Literari Les Borges del Camp 2005

ACCÈSIT AL PREMI NARRACIÓ

Més enllà dels rellotges

De Marina Robledo Robles

Més enllà dels rellotges

Dissabte de Febrer, un d'aquells dies de sol verd que aviva les plantes, l'hivern prova d'enganyar-nos fent-nos creure que una primavera és possible.

He passejat entre carrers exhausts de gent sense rostre, he fullejat els diaris arrugats pel vent que venta noms de morts que mai no vaig tenir oportunitat de conèixer, potser s'amagava allí la meua mitja mandarina, perquè en la taronja, massa gran, ja no hi crec.

El somriú desgastat de suportar els últims mesos pareix haver triat aquest dissabte de febrer, per canviar de muda i sembla que estreni un altre somriure, més nou, menys carregós i menys hipòcrita; avui, em costa menys riure mostrant dents blanques to *profident*, acostumades a metàl·lic corrector adolescent.

Tot caminant sense res al cap que no fossin records de velles passejades pels mateixos carrers en altres èpoques, he comprat un ram de margarides blanques en un petit quiosc verd de les Rambles... Després de passejar-les com si d'un present d'amant es tractessin les he plantat en un gerro transparent, canviant la terra per aigua clara.

I sense proposar-m'ho, he donat una pinzellada de caliu acollidor dins del meu petit menjador d'obscuritat eterna.

* * *

Dissabte de Febrer, una tarda angoixosa plena de núvols grassos i grocs que fan enyorar un matí esplèndid. La lluna dibuixa un fil prim i somrient entre el cel inestable.

Passejava amb pas lent, oblidant el seu caminar neguitós de sempre, el temps li era un espectre viu que el rodejava i el rellotge el seu serf, fidel espia, que s'havia instal·lat al seu canell.

Els minuts s'esvaïen tan lents que el moviment de les busques era gairebé imperceptible, intàctil, insensible, inapreciable i per ell... inexistent.

La rebel·lia i el nerviosisme i la maleïda pressa l'havien envestit a sortir amb urgència de casa.

I ara caminava intentant no avançar i la paradoxa el feia anar més ràpid que el que la raó desitjava.

Aquell dissabte la tornaria a veure, segurament amb la mateixa expressió en el seu rostre d'esbós primitiu, innocent i inadaptat que tant l'havia enamorat...

No volia pas arribar el primer a la cita, pretenia veure abans la seva ombra assegurada al banc de sempre i ell arribar amb un somriure fosc als llavis i tornar-la a observar i abalançar-se a besar-la per no pensar-hi, per no tornar a qüestionar-se si encara l'estimava.

Però, en canvi, el temps semblava el Judes d'aquella tarda ennuvolada i trista: el verd dels semàfors i els pocs cotxes l'obligaven a arribar d'hora... maleït temps que l'empenyia...

* * *

Dissabte de Febrer, el matí regalava somriures de ferro, inamovibles i forçosos..., s'hauria fos, per fi, la neu de les muntanyes?

Totes dues caminaven en silenci, envoltades de gossos i amos, de nens sense feina i matrimonis ficticis amb roba d'esport, no parlaven, no sabien què dir-se per no exposar-se massa. Malgrat els intents, no sabien trobar les paraules adients per emprendre una conversa que derivés d'alguna cosa més que no fos el temps, el dinar o la televisió...

Entre les dues hi havia un abisme, un precipici sense fons anomenat temps...

Una mostrava les marques de vida, ferides tancades que havien creat cicatriu; i l'altra, la pell tersa, fina i esvelta d'una joventut gairebé per estrenar. Els seus rostres desvetllaven el salt d'anys entre l'una i l'altra, la més jove la portava d'un braç cansat i adolorit; i l'altra intentava fingir l'edat que els seus ossos comptaven, i arrossegava els peus amb força.

De sobte, aquesta última troba un nou tema de conversa, parla en passat, com sempre, explica una d'aquelles històries que la noia se sap de memòria, la podria fins i tot explicar millor ella... però la deixà fer, sap que els seus ulls brilla la il·lusió remotament perduda que falta en els seus verbs... no hi ha present en els seus mots, i molt menys un futur proper... recorda millor la vida de fa 30 anys que la de la setmana passada...

Mentre, el migdia decau en tons vius i cel serè d'intents primaverals, tot volta i l'altra fa veure que escolta.

* * *

Dissabte de febrer, asseguts en un banc a prop de l'andana dels adéus, es miren sense parlar-se, saben que quan tornin a trobar-se, setmanes o fins i tot mesos més tard, res tindrà el mateix valor que ara. No es paren a pensar si el dia brilla o si la tarda augura núvols llastimosos, per a ells, la vida se'ls escaparà

segons més tard de les dues i deu minuts de la tarda... Què importarà que la pluja xopi l'asfalt, que el fred geli les sangs i canonades o que el sol oblidí l'estació hivernal...

Ell duu una maleta amb rodes, gastada de rodar per tots els trens, ella no porta res a les mans, tan sols uns ulls grisos que descobreixen llàgrimes properes en el temps...

El rellotge digital vermell deserta aquella hora sacra, del seu engany regalimen llàgrimes i records sobre el rostre dels tots dos.

Obren els palmells de les mans però no aturen el vent que remou les seves ànimes, tal com el temps, que impalpable, se'ls escapa.

* * *

El dilluns i el fred amb què s'ha descobert la setmana esborra records que creen una tornada brusca i indesitjable, als ulls de qualsevol buda, a la son i a les presses setmanals.

Però les margarides segueixen allà plantades com estels destronats del seu cel per donar puresa a la nit del meu menjador.

Un color grogós comença a penjar dels seus pètals que declinen demanant clemència ...

Les observo mentre escolto la Patètica de Beethoven i mirada i música semblen confluïr en les flors que, miserables, agonitzen en silenci mortes a destemps...

* * *

Va arribar el primer, molt més aviat que ella, malgrat els seus esforços d'accelerar el pas del temps, va ser ell qui, amb la mirada perduda, des del banc de sempre, va comptar tots els cotxes que abans no se l'havien volgut creuar, i va restar allí menjant, per berenar, l'orgull groc i mentre l'esperava...

La tarda va passar fluïda, el temps va canviar el seu ritme lent de vals vienès i fugí a ritme de tango, la passió els foradà les pells i somiaren...

A aquella tarda la seguí un diumenge tràgic per la solitud que arrossegava després de la luxúria llevadissa de braços que esgarrapen calor instantània, dia de reflexió en la ment humana.

I d'aquell diumenge nasqué un dilluns esgotador només amb el títol, el treball foragità els mals de cor i el nou grapat de records es va guardar dins la butxaca sense fons per a un moment de música dels 70 o per a una tarda amb pluja de poeta.

* * *

Aquell dissabte verd havia trencat poques barreres i les distàncies semblaven tan properes com sempre, les converses havien acabat en els tòpics i quan aquestes s'escuraren com s'escura un petó, un somriure o una vida; la mirada d'ambdues s'extravià en un punt indefinit del paisatge gris i urbà que ho tacava tot.

Van tornar cap a la seva casa que, en silenci, gaudia de banys de sol de tarda; prepararen el dinar, i la mateixa rutina de sempre dirigí les paraules, les mirades i els mossos de carn a la planxa.

Dilluns, el dia de plata foragità el món creat hores enrere, la jove s'aixecà aviat, despertada per música pop, disposada a crear un nou món en set dies, i no descansar-ne cap, sinó viure els altres que li restaven.

L'altra, menys matinera, no va plantejar-se la possibilitat que els ulls podien veure-hi diferent un dilluns qualsevol a les set del matí, simplement netejà la casa semblant un solista virtuós sense instrument.

El temps s'estrenava i passava i s'escapava com el vent primaveral que acaba en el fred cerç.

* * *

Abandonà l'andana molts minuts més tard des que s'havien fet l'últim petó i el tren havia marxat. Mentre les llàgrimes, cada cop menys gruixudes, defallien per les seves galtes, la gent anava passant per davant seu, però només sentia petjades i veia ombres...

Al cap de trenta minuts, encara estava dreta mirant al no res, el telèfon mòbil sonà desprenent melodies que pretenien imitar cançons de moda.

No volia contestar, però potser un sisè sentit ocult li féu agafar el telèfon.

Sentia la veu llunyana i carregada d'interferències, només va poder sentir: "amor, t'estimo". La línia es tallà i ella amb el polze penjà el telèfon.

Mentia, mentia, mentia... res tornaria a ser com era i les promeses i el sempre caurien com les llàgrimes que li morien coll avall.

Avui, dilluns, ha matinat més que de costum, ho ha fet, potser, per poder passar-se més temps a la dutxa i descansar més del que ha pogut aconseguir durant la passada nit... nit de desvetllada.

L'aigua surt calenta, crema, la crema, crema la seva pell i en surt vapor condensat, vol sentir, per un moment, més dolor per fora que per dins, per tal d'alleugerir el mal que ha evitat somiar la nit passada.

La sang té la mateixa temperatura que l'aigua que llisca pel seu cos nu.

Viu morta, sap que cada segon que passa el temps és més fantasma.

* * *

Miro les margarides, semblen àngels negres sense mare. La puresa blanca dels pètals s'ha esgrogueït i semblen demanar almoïna amb el tronc encorbat i amb posat trist. Semblen demanar clemència, havent-ho perdut tot.

Han passat uns dies humits des del dissabte... el menjador sembla més fosc que mai, i les margarides ja s'han pansit. Aquest matí, un dijous pesat i inacabable les he destronat del seu recipient transparent, he buidat l'aigua olorosa i amb fragments de flor, i les margarides han acabat al fons del meu cubell d'escombries.